

διαταγμοὶ ἡρῶν, νομίζομεν ὅτι εἶδομέν τι πραγμα-
ματικόν, ἄξιον λόγου.

Ἴδου ἄλλως ἡ ἀκριβὴς ἐξιστόρησις τῶν ὄσα εἶδομεν.

Χθές, ἡμέραν Κυριακὴν, Ἰουλίου 22—Αὐγ. 3—
μετέβημεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Προῦ, πρῶτην δημάρ-
χου μιᾶς τῶν συνοικιῶν τῶν Παρισίων, ὅπου ἐπρόκει-
το νὰ γείνη ἡ δοκιμὴ παρόντων καὶ τινῶν ἄλλων.
Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν καὶ οἱ Κύριοι Βί-
κτωρ Οὐγὼ καὶ Αἰμύλιος Γιραρδίνος. Ὁ οἰκοδεσπό-
της μᾶς ὠδήγησε δι' ἀναβάθρας εἰς δωμάτιόν τι, ὅ-
που εἶδομεν τοποθετημένα τὰ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου,
κατὰ τὰς δύο ἄκρας τοῦ θαλάμου, δύο μεγάλα κι-
βώτια ξύλινα κείμενα ἐπὶ πασσαλῶν διεσχισμένων,
ἐντὸς τῶν ὁποίων κιβωτίων ἐδύναντο νὰ σταθῶσι πολ-
λοὶ ἄνθρωποι ὄρθιοι.

Κατὰ τὸ μέσον ἐκάστου κιβωτίου, πρὸς τὰ δύο
ἀντικρῦζοντα μέρη, ὑπῆρχε μέγας τροχὸς ξύλινος κι-
νούμενος περὶ τὸν ἄξονα.

Ὁ τροχὸς αὗτος, ἔχον διάμετρον δύο μέτρων, εἶ-
χεν ἀλλόκοτον ὄψιν· τριακόσιοι ἢ τετρακόσιοι κοχ-
λίας, προσκεκολλημένοι δι' εἶδους τινὸς ζύμης, ἐντὸς
ποτηρίου ἐκ ψευδαργύρου, προσηλωμένου ἐπὶ τῆς σανί-
δας, ἐδείκνυον πρὸς τοὺς θεατὰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ
κελύφους. Τινὲς μάλιστα προέτειναν καὶ τὴν γλοιώδη
καὶ κερασφόρον αὐτῶν κεραλήν.

Ἐκαστὸν τῶν δύο κιβωτίων εἶχεν ἀπαράλλακτον
τροχόν, ἐφ' οὗ κατετάσσοντο ἀκτινοειδῶς, ἀρ' ἑνὸς
μὲν μέρους οἱ κοχλίας, ἀρ' ἑτέρου δὲ, ἀμέσως ὑπὸ
σθεν αὐτῶν, τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου. Οἱ κοχλίας,
ὡς προείπομεν, εἶναι προσηλωμένοι ἐντὸς ποτηρίου πε-
ριβεβλημένου δι' ἐριούχου, ἔχοντος ἔτωθεν στεφάνας
χαλκοῦ, τὸ ὅποιον εἶναι, ὡς γνωστὸν, ἐν τῶν συστατι-
κῶν τῆς Βολταϊκῆς στήλης. Ὅλα δὲ τὰ ποτήρια συγ-
κοινωνοῦσι πρὸς ἀλληλα διὰ συρμάτων ἀγαγῶν ἅτινα
συνενοῦνται πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ.

Καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν κιβωτίων τούτων χρησιμεύει εἰς
τὸ ν' ἀποστέλλῃ τὴν τηλεγραφικὴν καινοποίησιν, τὸ δὲ
ἄλλο εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ αὐτήν. Ἄς ὀνομάσωμεν, πρὸς
πλειοτέραν σαφήνειαν, τὸ μὲν ἀποστέλλον κιβώτιον
Παρισίους, τὸ δὲ λαμβάνον Λονδίον.

Ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ὄψεως τοῦ τροχοῦ τοῦ πρῶ-
του κιβωτίου ὑπάρχουσι τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου
στρέφοντες τὸν τροχόν τούτου, φέρομεν μικρὸν κατὰ
μικρὸν τὸ στοιχεῖον τὸ ὅποιον θέλομεν ἀπέναντι ἐντο-
μῆς τινος, καὶ σημειοῦμεν αὐτὸ διὰ βελόνης.

Ὅσάκις ἐκ Παρισίων ἐφέρομεν ἐν στοιχεῖον πρὸ
τῆς ἐντομῆς καὶ ἐσημειοῦμεν αὐτὸ διὰ βελόνης, ὁ Κ.
Βενουά, κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ κιβωτίου Λονδίνου,
ἔγραφεν αὐτὸ διὰ μολύβδου ἐπὶ χαρτίου, ἀφοῦ πρῶτον
ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ κιβωτίου ἐφ' οὗ
εὐρίσκετο, περιφέρων, ὡς ἔλεγεν, ἐνώπιον τῶν στοιχείων
ἓνα κοχλίαν μετὰ τοῦ ποτηρίου· προσέθετε δὲ ὅτι,
ὅταν διεβαίνειν ἔμπροσθεν τοῦ σημειωθέντος ἀπέναντι
στοιχείου, ἤσθάνετο κίνησιν τινὰ τοῦ κοχλίου.

Τὸ μυστήριον τοῦτο δὲν ἰνοήσαμεν διόλου.

Ἐγράψαμεν τὴν λέξιν ΚΟΛΑΣΙΣ ἐν Παρισίοις.
ἀντεγράφη δὲ ἐντελέστατα ἐν Λονδίῳ. Ἄλλος τις
ἠθέλησε νὰ γράψῃ τὴν λέξιν ΤΕΛΛΟΣ, ἀλλ' εἴτε δι'

ἔλλειψιν ἐξέως, εἴτε ἐξ ἀνωμαλίας τῆς μηχανῆς, τὰ
ἀντιγραφέντα στοιχεῖα ἐν τῷ κιβωτίῳ τοῦ Κ. Βενουά
ἦσαν τὰ ἐξῆς: ΚΤΖΖΛΙ.

Ἐγράψαμεν καὶ πάλιν ἡμεῖς μετὰ τοῦ Κ. Βίκτω-
ρος Οὐγὼ, τὴν λέξιν ΒΕΝΟΥΑ, καὶ ἀντεγράφη ἀνελ-
λειπῶς ἐν Λονδίῳ. Μετὰ ταῦτα ἐγράψαμεν καὶ τὴν
λέξιν ΘΕΟΣ, παρενεύσαντες ἓνα σταυρὸν μετὰ τοῦ
Θ καὶ τοῦ Σ. Ἀνεγνώσθη δὲ ἀπέναντι ἀπαράλλακτως
ἡ λέξις οὕτω πως ΘΕΟ+Σ.

Τί νὰ συμπεράνωμεν ἐξ ὅλων αὐτῶν; Οὐδέν, ἐκτὸς
μόνον ὄσα δεηθήκαμεν, ὅτι, δηλαδή, ὁ Κ. Βενουά, διὰ
μέσου δύο μηχανῶν ὁμοίων κατὰ πάντα, καὶ συγ-
κειμένων ἐκ ξύλου, ψευδαργύρου, χαλκοῦ καὶ κο-
χλιῶν, ἀνέγνω, καὶ τοὶ δεκαπέντε μέτρα ἀπέχων, τὰς
τρεις λέξεις τὰς ὁποίας ἐγράψαμεν.

Οἱ κοχλίας ἄρα ἐνήργουν, ἢ ἡ στήλη ἢ συγκεκλιμένη
ἐκ ψευδαργύρου καὶ χαλκοῦ, ἢ ἄλλη τις αἰτία;

Δύναται τάχα νὰ γείνη ἡ ἀνταπόκρισις καὶ κατὰ
διαστήματα διεξοδικώτερα; Κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὰ ζητήματα ταῦτα θέλουσι διασαφήσει νεώτεροι
καὶ ἀλλεπαλληλοὶ δοκιμαί.

Ἐκ τῆς PRESSE.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ.

Φαινόμενόν τι λίαν περίεργον παρατηρήθη κατὰ τὰ
πέριξ τοῦ Ἀρουίτς. Κύριός τις εὐρισκόμενος τὸ πρῶ-
τῆς 1—13 Μαΐου ἐπὶ τινος λόφου, εἶδε μικρὸν νέφος
ὁμίχλης σχῆμα ἔχον περίεργον, πάντη στρογγύλον,
τὸ ὅποιον ἀνυψοῦτο βραδέως ἐκ τῆς παρακειμένης κοι-
λάδος. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε περὶ αὐτὸ ἐπειδὴ δὲ τὸ νέφος
ἀνυψοῦτο πρὸς τὸ στερέωμα ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν,
ὁμοιάζων πολὺ τὸν περὶ τὴν σελήνην φαεινὸν κύκλον,
εἶδεν ὅτι περιεῖχεν ἐσωτερικῶς περιφέρειαν πολὺ μι-
κροτέραν, ἀλλὰ καλῶς διαγεγραμμένην, περικλείουσαν
ὡς ἐν περιπέζῳ (cadre) εἰκόνα ἀνθρώπου κολοσσαίαν.
Ὁ κύριος οὗτος ἐχαιρέτισε τὴν εἰκόνα, ἣτις ἀνταπέδω-
κεν ἀμέσως τὸν ἀσπασμόν. Μετὰ ταῦτα ἐπροχώ-
ρησεν ὀλίγον, καὶ ἐπιστρέψας, εἶδε καὶ πάλιν τὸν ἐπου-
ρανιον ἄνθρωπον μιμούμενον ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ
ἐπιγείου· ὃ δὴ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἐξεικονίζετο οὕτως
ἐντὸς τοῦ νέφους αὐτὸς ὁ ζῶν ἄνθρωπος. Τὸ φαινό-
μενον τοῦτο εἶναι ἀπαράλλακτον τῷ περιφήμῳ φαν-
τάσματι τοῦ Βρόκεν κατὰ τὰ ὄρη τοῦ Ἀνοβέρου. Ἐν-
νοεῖται ὅτι ὡς ἐκ τῆς μεγίστης διαφορᾶς τοῦ ὕψους,
τὸ φάντασμα τοῦ Ἀρουίτς ἦτο πολὺ μικρότερον τοῦ
γερμανικοῦ· οὐχ ἦττον ὁμως εἶναι ἄξιον λόγου ὑπὸ
τὴν ἐπιστημονικὴν ἐποψίν.

ΦΟΡΟΙ ΕΝ Τῇ ΜΕΓΑΛῃ ΒΡΕΤΑΝΙΑ.

Ἡ Ἐπιθεώρησις τοῦ Ἐδιμβούργου ἦτις, ὡς γνω-
στὸν, συντάσσεται ὑπὸ ἀνδρῶν σοφωτάτων, ἐδημοσί-
σε πρὸ πάντε μηνῶν μελέτην ἐμβριθεστάτην περὶ τῆς

πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ βιομηχανικῆς καταστάσεως τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὰ μέσα τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ἐν ἣ ἀπαντᾶται σημειώσεις, σύντομος μὲν ἀλλ' ἀκριβεστάτη τῶν φόρων ὅσοι ἐπληρώθησαν ἀπὸ τοῦ 1815 μέχρι τοῦ 1850 ἔτους κατὰ τὸ βασιλεῖον ἐκεῖνο. Ἡ σημείωσις αὕτη ἔχει τι διδακτικώτατον δι' ἡμᾶς· διότι, καταδεικνύουσα δι' ἀριθμῶν τὰς ἀνευδότης καὶ διηνεκεῖς προσπάθειάς τὰς ὁποίας καταβάλλει ἡ Βρετανικὴ κυβέρνησις εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς φόρους διὰ τὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς πένητας, μᾶς προτρέπει, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ νὰ παραδειγματισθῶμεν ἐκ συστήματος, τὸ ὁποῖον κύριον καὶ μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῆς ἐνδεστεράς ταξέως τῆς κοινωνίας. Εἰς τὰς μαθηματικὰς ἀποδείξεις τῆς σημειώσεως ταύτης ἐν τι μόνον ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ κατάργησις τῶν τελωνικῶν φόρων τῶν ἐπιβαλλομένων ἐπὶ τῶν πρώτων ἐφοδίων τοῦ ζῆν, ἀντὶ ἐλαττώσεως αὐξήσιν μάλιστα ἐπιφέρει εἰς τὰς δημοσίους προσόδους, ὡς τοῦτο ἀπεδείχθη, δι' ἀριθμῶν ἐπίσης, ἀφότου ὁ μεγαλεπήβολος Ἐρβέρτος Πήλ, ἀνατρέψας τὸ ἀπαγορευτικὸν σύστημα τῆς πατρίδος του, κατέστησεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο εὐεργετικώτατον, τὸ ἐπιτρέπον τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐμπορίας· Ἡ τάξις ἡ ὑπὲρ πάντων ἄλλην ἔχουσα ἀνάγκη τῶν μεριμνῶν τῆς ἐξουσίας, εἶναι ἡ τῶν ἐνδεῶν κατηγορηθῆσθε κυβέρνησις ὡς πράξασα πολλὰ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐξ ἐναντίας, καὶ ὡς παράδειγμα ἅς μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ πάλιν αὕτη ἡ Ἀγγλία, ὅσω καὶ ἂν ἐρρόντιτεν, ὅσω καὶ ἂν ἐμόγησεν, ὅσω καὶ ἂν ἐθυσίασεν ὑπὲρ αὐτῆς, πάλιν διεσύρθη ὡς παραμελοῦσα ἢ καὶ καταπιέζουσα αὐτήν.

Ἰδοὺ τὸ περί οὗ ὁ λόγος ἀπόσπασμα·

• Ἀπὸ τοῦ 1830 ἔτους, πρωτίστη μέριμνα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου εἶναι, τὸ πῶς νὰ ἐλαττωθῶσιν εἰ βαρύνοντες τὸν λαὸν φόροι. Ἀπὸ τῆς εἰρήνης τοῦ 1815, ἐξαιρουμένου ὁμοῦ τοῦ ἔτους τούτου, μέχρι τοῦ 1846, κατηργήσαμεν φόρους χορηγούντας ἐνιαυσίως εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὑπὲρ τὰ 1.500.000.000 δραχμῶν, ἐνῶ οἱ ἐπιβληθέντες μόλις ἀναβαίνουνσι μέχρι 400.000.000, ὡς ὁ λαὸς ἐπλήρωσε περί τὸ 1.100.000.000 δρ. ὀλιγώτερον. Ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι τοῦ 1850, κατηργήθησαν 600.000.000 δρ. φόροι, καὶ ἐπεβλήθησαν 240.000.000 περίπου, ἦτοι ὁ λαὸς ἐπλήρωσε 350.000.000 ὀλιγώτερον. Ἀλλ' οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι, καὶ τὰ ἀποδεικνύοντες πόσον ἀνεκουρίσθη ὁ τόπος, δὲν μᾶς πληροφοροῦσι καὶ κατὰ πόσον μετέτρε τῆς ἀνεκουρίσεως ταύτης ἡ ἐργατικὴ τάξις. Ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων ἀπὸ τοῦ 1830 φόρων ἐκ 240.000.000 δρ. τὰ 150.000.000 ἐπληρώθησαν ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ τέλος τὸ καλούμενον income tax, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν πτωχῶν. Τὸ 1830 ἐφορολογοῦντο ὅλαι αἱ ἀκατέργαστοι ὕλαι τῆς ἡμετέρας βιομηχανίας, σήμερον δὲν ὑπόκεινται εἰς κίνενα φόρον. Τὸ 1830 οἱ ξένοι δημοτριακοὶ καρποὶ καὶ τὰ ξένα τρόφιμα καθυπεβάλλοντο εἰς ἀπαγορευταίς καὶ εἰς βαρύτατα τέλη· ἀλλὰ σήμερον καὶ τὰ σιτηρὰ εἰσάγονται ἐλευθέρως, καὶ τὰ κρέατα ὡσπύτως, καὶ ὁ καρφὶς καὶ ἡ ζάχαρις τε-
νω-
νούνται πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε. Τὸ 1830 τὸ τα-
χυδρομικὸν τέλος μιᾶς ἐπιστολῆς ἦτο ὑπέρογκον, ἐνῶ
σήμερον μία ἐπιστολή, πληρόνουςα μόνον δέκα λεπτά,
φθάνει ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα μέρη τῆς νήσου.
Ἐν γένει δὲ, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ σαπωνίου, οὐ-
δεὶς φόρος ἐπιβάλλεται ἐπ' οὐδενὸς τῶν πρὸς τὸ ζῆν
ἀναγκαίων· ὥστε, ἰάν ὁ ἐργάτης περιορισθῇ εἰς ταῦ-
τα καὶ μόνον, δὲν θελεῖ ὑποβληθῆ πώποτε εἰς φόρον.
Ἐάν δέ ποτε εὐεισφέρῃ εἰς τὸ δημόσιον, ἡ συνεισ-
φορά του εἶναι πάντοτε ἐκούσια. Ἐάν περιορισθῇ εἰς
μόνον τὰ ἀναγκαῖα, δηλαδή, εἰς τὸ νὰ τρέφεται καὶ νὰ
ἐνδύεται ἄνευ στενοχωρίας καὶ ἐν ἀνέσει, ἐν ἀρκεί-
σθῃ, ὡς πολλοὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὑπαρξάντων κλητέ-
ρων, φρονιμωτέρων, εὐρωστωτέρων, καὶ μακροβιωτέ-
ρων, εἰς τὸ νὰ τρώγῃ ἄρτον, κρέας, γάλα καὶ βού-
τυρον, καὶ νὰ πίνῃ ὕδωρ, νὰ ἐνδύεται μὲ ὑφάσματα
μαλλωτὰ, λινὰ καὶ βαμβάκερά, νὰ παραιτήσῃ τὴν πο-
λυτέλειαν τῆς ζαχαρέως, τοῦ καφέ καὶ τοῦ τείου,
καὶ ν' ἀποφύγῃ τὰ ἐπιβλαβῆ ποτὰ, ὡς τὸν οἶνον τὸν
ζυθον καὶ τὰ λοιπὰ πνευματώδη, καθὼς καὶ τὸν κα-
πνὸν, δύναται νὰ διαύσῃ ὀλόκληρον τὸ στάδιον τοῦ
βίου του, χωρὶς νὰ πληρώσῃ οὐδεμίαν δραχμὴν φό-
ρου, πλὴν τοῦ τέλους τοῦ σαπωνίου τὸ ὁποῖον καὶ
αὐτὸ θελεῖ βεβαίως καταργηθῆ. Δύναται ἄλλος τό-
πος τῆς οἰκουμένης νὰ καυχῆθῃ ἐπὶ τοιαύτῃ νομο-
θεσίᾳ;»

N Δ.

ΥΠΕΝΘΥΜΗΣΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Τῆ Κ. Ε. ' '.

Ὅταν σ' εἶδον κατὰ πρῶτον, Ἡ ἀγγελικὴ μορφή σου
Εἰκὼν ἦτον τῶν ἐρώτων, Καὶ ἡ κόμη ἡ λυτὴ σου
Ὡς χρυσοῦν ἐχείτο ρεῦμα· Κ' ἐντὸς μ' ἔδεσαν ἀλύτου
Ἐν σου μόνον, ἐν σου νεῦμα, Μόν' ἡ μουσικὴ μολπή σου.

Ῥόδα εἰς τὰς παρειάς σου, Ῥόδον ἐπὶ κεφαλῆς σου,
Ῥοδὴν ἦτον κ' ἡ χρυσία σου, Γαλανοὶ δ' οἱ ὀφθαλμοὶ σου.
Ἐπνεες δὲ εὐωδίας, Ὄταν σου ἡ ναρκίσσου,
Καὶ, ὅπότεν ἐμειδίης, Ἐπαιξε τὸ πᾶν μαζὶ σου.

Μὲ ὠδὸς τῶν ἀηδόνων Ἐταυτοῦτε ἡ φωνὴ σου
Ἐν τῷ ρέσῳ τῶν Ῥοδῶνων, Καὶ αἱ θεοὶ δάκτυλοί σου
Ἐκιδάριζον ἠδέως, Καὶ ἐν πᾶτ' ἦτο ἐξίσου
Καθὼς ἄγγελοι ὠραῖς, Καθὼς νύμφη παραδείσου.

Πλέον τώρα, κόρη φίλη, Πλέον τώρα ἐνθυμήσου,
Ποῖα τὰ γλυκὰ σου χεῖλη Ἐβουγεν ὑπόσχεσις σου.
Ἀπὸ τὴν ψυχρότητα σου Τώρα πλέον παραιτήσου·
Καὶ, ὦ μὰ τὰ θέλητρά σου! Ἄς μαλακυνθῇ ἡ ψυχὴ σου.

Τ' ἀνθη ταῦτα τὰ ὠχρά μου Εὐμενῶς νὰ δεχθῆς πείσου·
Πρὸς τ' αὐθάδη ὄνειρά μου Μὴ, ὦ φίλη, παροργίσου
Παραπαί' ἡ ἐμὴ λύρα, Ἐπαινέτις ἀρελῆς σου·
Μ' ἀσθενῆ τὴν κρούω χεῖρα, Ἄλλ' οἱ τὸν εἶν' ἐδικοί σου.

Σ. Δ. Β.